

δὲν εἶνε τοῦτο δυνατόν, σὰς ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἔχει παρρησιόδη τῶν βαθμῶν του καὶ ζῆ ἡσυχος. Σὰς παρακαλεῖ ἐν τούτοις νὰ τῷ ἐπιτρέψῃτε νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας τὸ αἷμά του ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

— Θὰ μείνῃ ὅπως θέλει, εἶπεν ὁ στρατηγὸς καὶ ἐγερθεὶς ἐπέρασε τὸν βραχιονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Ζήση καὶ τὸν ἔσυρε συγκεκνημένον πρὸς τὰ δωμάτια ὅπου εἰργάζετο τὸ ἐπιτελεῖον.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ στρατηγοῦ ὅλοι ἠγέρθησαν :

— Κύριοι, τοῖς εἶπε, σὰς παρουσιάξω τὸν κύριον Ζήσην Σωτηρίου, Ἕλληνα ὑπολοχαγὸν ὅστις ἔρχεται νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς λεγεῶνάς μας.

Οἱ ἐπιτελεῖς ὑπέκλινον εὐγενῶς πάντες, ὁ δὲ Γαριβάλδης ἐξηκολούθησεν :

— Εἶνε ἀξιωματικὸς, οὐχὶ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγωνισθέντων εἰς τὸν μέγαν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 καὶ ὅμως... καὶ ὅμως ἔρχεται νὰ καταταχῇ ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ἐτόνισε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Ζήσην τὸν ἐνηγαλίσθη, τὸν ἐφίλησε καὶ σφίγγων τὰς δύο του χεῖρας τὸν ἀπεχαιρέτισε λέγων :

— Addio caro.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ζήσης ἐφάνη εἰς τὰς δόδους τῆς Μοδένας φορῶν τὴν ἐρυθρὰν βλοῦζαν καὶ τὸν γαριβαλδινὸν πῆλον.

Ἰπὸ μάλῃς ἔφρεε δέμα τι ὅπερ ἐπορεύετο νὰ τοποθετήσῃ παρὰ τινι φίλῳ, ὅσον ἠδύνατο ἀσφαλέςτερον.

Ἦτο ἡ φουσττανέλα τοῦ Ἑλλήνου τοῦ Ὀλύμπου.

[Ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ κ. Ρ.]

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝ

Οἱ κενόδοξοι δύνανται νὰ ἐξαγάγῃσι λίαν διδακτικὸν μάθημα ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐπεισοδίου τοῦ βίου τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος ἐπιφανοῦς φυσιοδίφου Δάρβιν.

Εἷς τῶν πρώτων ἐκδοτῶν τοῦ Λονδίνου, δημοσιεύων τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστημοτέρων Ἀγγλων συγγραφέων, παρουσιάζεται ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Δάρβιν. Ἐκθέσας δὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐπιφέρει, ὅτι ἔχει χρεῖαν τῆς αὐτοβιογραφίας αὐτοῦ, ἵνα κατατάξῃ αὐτὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ συγγράμματος, προσθέτων ὅτι τούτου ἐπιτευχθέντος ἦτο βέβαιος νὰ πωλήσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων. Διότι, βέβαια, βιογραφία γραφομένη ὑπὸ τοιοῦτου ἐπιστήμονος χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο ἀριστοῦργημα, κτλ. κτλ. Ἐτελείωτε δὲ ὁ ἐκδότης λέγων ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Δάρβιν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ.

Οὕτως ὠμίλει ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε ὁ Δάρβιν διακόπτων αὐτὸν,

— Θέλετε, εἶπε, τὴν αὐτοβιογραφίαν μου ; εἶνε ἑτοίμη, ἰδοὺ, λάβετε τὴν, καὶ χωρὶς νὰ πληρώσῃτε τίποτε.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ὁ ἐκδότης ἤρπασεν ἀμέσῳ.

Ἀκράτητος ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπέτυχε τὸ ποθούμενον ἀποσύρεται ὑποκλινόμενος βαθύτατα, καὶ μόλις ἐξελθὼν ἐκδιπλόνει τὸ πολύτιμον χαρτίον.

Ἰδοὺ δὲ τι περιεῖχε :

«Ὀνομάζομαι Κάρλοσ Δάρβιν, ἐγεννήθην τῷ 1809, ἐμελέτησα, ἔλαμα μακρὸν ἐπιστημονικὸν ταξίδιον, ἐξακολουθῶ δὲ καὶ τώρα νὰ μελετῶ».

Τοιαῦτα ἐφρόνει περὶ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ὅστις δημοφῶνως ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων ὡς τὸ ἐξοχώτερον τῶν πνευμάτων τοῦ αἰῶνος. Οἱ Ἄγγλοι τιμῶντες ἀξίως τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου αὐτῶν συμπολίτου ἔθαψαν αὐτὸν παρὰ τὸν τάφον τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἐρσκέλου. Α.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Θεᾶ, χωρὶς πομπαῖς καὶ μεγαλειᾶ,
Ὅσῳ μεγάλη, τόσῳ ταπεινῇ
Ἔχεις ἀπλῆ καὶ μόνη σου θρησκεία.
Νὰ ἐλεῆς ἐκεῖνον ποῦ ποιεῖ.

Ὅπου ἡ δυστυχία σὲ φωνάζει
Ἔχεις καὶ μιὰ δική σου ἐκκλησίαν
Ποῦ μὲ τ'ἀγνό σου ὄνομα σταλάζει
Ἐ τὰς φλογισμέναις τὰς ψυχαῖς δροσιά.

Κ' εἶσαι γιὰ ὄλους μιὰ, Ἐλεημοσύνη.
Ἐιδωλολάτρη εἶτε Χριστιανὸ
Ποτὲ τὸ ὄνομα σου δὲν ἀφίνει
Μὲ χεῖρι ἀπλωμένῳ κ' ἀδειανό.

Ἐσὺ σκεπάζεις τοῦ γυμνοῦ τὴν πλάτη
Ἐσὺ μ' ἀγάπῃ 'ς τὸν φωτῶδ' ἡμίλει,
Στρώνεις ζεστό 'ς τὸν ἄρρωστο κρεβάτι
Καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ἔρημα φιλεῖς.

Ἐσὺ βραδὸν 'ς τὸν γέροντα δανεῖζεις,
Ἐ κείνῳ ποῦ πεινᾷ φέρνεις ψωμί,
Τοῦ ὄρφανου τὸ δάκρυ σφγγίζεις
Καὶ σώζεις τῆς παρθένου τὴν τιμὴ.
Τὸ ἔγκλημα, ὁ φθόνος, ἡ κακία
Ἀμέτρητα σὲ πολεμοῦν κακὰ
Μ' ἄμα φανῆς παρθενικῇ, ἄγια,
Κάθε ἐχθρὸ ἢ ὄψις σου νικά.

Κόρη δειλῆ, μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
Μοιάζεις γλυκεῖα τῆς ἀνοιξὸς αὐγὴ
Π' ἄμα 'ς τὴν ἄκρη τοῦρανοῦ προβάλλει
Χαρὰ καὶ φῶς σκορπίζεται 'ς τὴ γῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐπεθύμουν, ἔλεγεν ὁ λόγιος νέος Μ*, νὰ ἀσχοληθῶ εἰς ἓν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον κινεῖς μέχρι τοῦδε νὰ μὴ ἡσχολήθῃ μήτε νὰ ἀσχοληθῇ ποτέ !

— Τότε γράψε τὸ ἐγκώμιόν σου, ὑπέλαβέ τις τῶν παρόντων.

Ὁ Γιάννης, ὑπρέτης τοῦ κυρίου Ν* εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴν γυναῖκά του πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ἄλλην παρηγορίαν δὲν εὐρίσκει παρὰ εἰς συχὴν συνομιλίαν μὲ δὸκάν ἱαματικῶ ῥητινίτου.

Προχθὲς ὁ κύριός του τὸν φωνάζει.

— Γιάννη, δὲν μοῦ λὲς γιατί ἀφ' ὅτου ἐχάρησες πάντα ἔς τὸ καπηλιῶ ἔβρισκεται;

— Ἀφέντη, τὸ κάνω γιὰ νὰ παρηγοροῦμαι λιγάκι.

— Καὶ πόσο καιρὸ θὰ βυστάξῃ αὐτὴ ἡ παρηγορία;

— Ἀχ! ἀφέντη, εἶμαι ἀπαρηγόρητος!

— Εἶδα κάτι τι πολὺ ὠραῖον εἰς μίαν σελίδα τοῦ συγγράμματός σου, ἔλεγε προχθὲς εἶρων φίλος πρὸς καθηγητὴν ἔχοντα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ συγγράφειν.

— Ἀλήθεια! εἶπε περιχαρῆς ὁ συγγραφεύς. Καὶ τί ἦτο αὐτὸ τὸ ὠραῖον;

— Μία δὸκὰ γρέσκο βούτυρο.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τοῦ ἀνθρώπου τὸ πρόσωπον λαλεῖ συνήθως πλείονα καὶ σπουδαιότερα ἢ τὸ σῶμα αὐτοῦ· διότι τὸ πρόσωπον εἶνε σύνοψις πάντων, ὅσα οὗτος πώποτε θὰ εἶπῃ, καὶ οἰνεῖ μονογράφημα ὅλης τῆς διανοίας καὶ τῶν προσπαθειῶν του. Τὸ στόμα ἐκφέρει μόνον ἐννοίας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πρόσωπον τὸναντίον ἐκφέρει ἐννοίας τῆς φύσεως ἥτοι τοῦ χαρακτῆρος. Πᾶς ἄνθρωπος ἐπομένως, καὶ ἀνάξιος ὢν τῆς ἡμετέρας ὀμιλίας, εἶνε ἀξιώτατος τῆς ἐμβριθοῦς ἡμῶν παρατηρήσεως.

* * * Ὁ βουλούμενος νὰ ἀκριβῶσῃ ἀλανθάστως τὴν ἀληθῆ ἀνθρώπου τινος φυσιογνωμίαν, πρέπει νὰ τὸν ἐξετάσῃ, ὅταν μὲν καθ' ἑαυτὸν καὶ μεμονωμένος· διότι δσάκις διαλέγεται ἄλλοις, ὠθεῖται εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀνυψοῦται, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς ἐπιδράσεως καὶ τῆς ἀντιδράσεως· ὅταν ὅμως εἶνε ἀπαρατήρητος καὶ κολυμβᾷ ἐν τῷ πελάγει τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθημάτων καὶ διανοημάτων, ἀποκαλύπτεται ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶνε ποσῶς ἀνάξια λόγου. Ἰδοὺ τί ἐπιστέλλει ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Βολταίρου» περὶ τοῦ ἀπείρου αὐτῆς ἰδιαιτέρου πλοῦτου:

«Κατὰ ἀσφαλεστάτας πληροφορίας ἡ Α.Μ. ἔθετο ἐσχάτως κατὰ μέρος 10 ἑκατομμ. λιρῶν στερλινῶν, ἥτοι 250 ἑκατομμ. φράγκων ἐπὶ συνθέτῳ ἀνατοκισμῷ. Ἐπὶ πλέον κέκτηται τὴν Ὀσβόρνην, τὴν Βαλμορᾶλ καὶ τὸ δουκάτον τοῦ Λαγκάστρ, ὅπερ ἀποφέρει ἐτησίαν πρόσδοδον 1,500, 000 φράγκων περίπου. Ἀσχολεῖται δὲ καὶ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἐξ ἧς οὐκ ὀλίγα κερδίζει, ὅλως ἀ-

διαφοροῦσα ἀν μετ' ἐκπλήξεως οἱ διερχόμενοι κατὰ τὰς ἐσρτάς τῶν Χριστουγέννων τὰς δόδους τοῦ Λονδίνου ξένοι βλέπουσι παρὰ τοῖς κρεσπώλαις βόας, δαμάλεις, πρόβατα καὶ χοίρους ἐστεμμένους διὰ λαχανικῶν καὶ ὑπὸ τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα φέροντας τὴν ἐξῆς στερεότυπον ἐπιγραφὴν: Ὁ χοῖρος οὗτος ἀνετράφη ὑπὸ τῆς βασιλείας.

»Μὴ ἐρωτᾷτε δὲ ὁποῖα τις ἦτον ἡ κληρονομία τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου. Τοῦτο οὐδέποτε θὰ ἐξακριβωθῇ ἀφοῦ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρίγκιπος συζύγου, ὅστις ἐγνώριζε πολὺ καλῶς τὰ οἰκονομικὰ οὐχὶ εὐκαταφρόνητα ποσὰ ἔκ τε τῶν ἐισοδημάτων καὶ τῶν ἐπιχορηγήσεών του, τὸ κοινοβούλιον ἐπέτρεψε τῇ βασιλείᾳ νὰ μὴ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον, καὶ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ τὴν διαθήκην, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως δὲν ἐγένετο, ἐπειδὴ ἡ Μεγαλειότης τῆς ἐντρέπετο διότι ἐκληρονόμει εὐτελὲς ποσόν! Προσθετέον ὅτι ἡ βασίλισσα, ὡς εἴησται, ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ δῶρα ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους αὐτῆς, ἐπιστρέφουσα ταῦτα τῷ δωρητῇ μετὰ τῆς ἐξῆς περίπου φιλόφρονος ἐπιστολῆς: «Ἡ Α. Μεγαλειότης εὐχαριστεῖ τὸν κ... ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ δεχθῇ τὸ δῶρον αὐτοῦ, διότι τὰ ἔθιμα δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν μονάρχην νὰ δεχθῇ τι παρὰ τῶν ὑπηκόων του». Τοῦτο ὅμως πράττει ἡ βασίλισσα μόνον ὁπόταν πρόκειται περὶ ὀλίγων φιαλῶν καμπανίτου, ἢ ζεύγους εὐμαρίδων· ἀλλ' ὅταν ἡ προσφορά εἶνε προσφορά ἀρκετοῦ χρηματικῶ ποσοῦ εὐρίσκει πάντοτε μέσον τι δ' οὐ ἐναποταμιεύει ἀθροῦθως αὐτό. Πικραλείποντες τὰς συνήθεις ἐπιχορηγήσεως σημειοῦμεν ἀπλῶς τὸ ἀκόλουθον σχεδὸν ἄγνωστον τελεῖμα τῆς: πρὸ ἐτῶν ἀποδιώσας φιλάργυρος τις, Νεῖλδ καλούμενος, ἐκληροδότησε τῇ χαριτοεβρύτῳ Μεγαλειότητι 500,000 φράγκων, ὅλην του ὀπλ. τὴν περιουσίαν, ἐγκαταλείπων ἐν πενίᾳ τοὺς συγγενεῖς του, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἠμπόδισε τὴν βασίλισσαν ν' ἀποδεχθῇ ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν.

»Ἡ βασίλισσα ὡς ἰδιωτικῶς ἀπολαμβάνει εἰσόδημα 30,000 φράγκων καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐχει εἰς τὴν διάθεσίν της τὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐίνδσвор καὶ τοῦ Βούκιγκαμ. Ἐχει ἐπὶ πλέον πρὸς τέσφιν αὐτῆς καὶ μόνον, ἡμιδωδεκάδα ὁλόκληρον θαλαμηγῶν, ἐν οἷς συγκαταριθμεῖται τὸ κομψὸν ταχύπλουν «Βικτωρία καὶ Ἀλβέρτος» ὅπερ τοὺς ἔνδεκα τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους μῆνας εὔρηται ἐπ' ἀγκύρας ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Πόρτσμουθ. Ἐκαστον τῶν τέκνων αὐτῆς λαμβάνει μεγάλους στρατιωτικὸς βαθμοὺς, καὶ τέλος εἰς αὐτοὺς τοὺς Γερμανοὺς συγγενεῖς της ἀπονέμονται θέσεις, ἃς ὤφειλον δικαίως νὰ καταλαμβάνουν Ἄγγλοι. Οὕτως, ὁ πρίγκιψ Χριστιανὸς ἔχει ὄχι εὐκαταφρόνητον θέσιν ἐν Οὐίνδσвор. Ὁ πρίγκιψ Ἐδουάρδος τῆς Σάξ Βεῦμάρς εἶνε στρατηγός, ὁ πρίγκιψ Leinngen ναύαρχος, ὁ δὲ κόμης Gleischen ἐπιστάτης τοῦ Πύργου».